

“Ме мачат прокоби,
крвави играрии на векот.
Ни потопа ни суши,
не ќе ме слезат од височини.
Не смрт без слобода,
не без Македонија.
Та кој ми ја краде земјата,
и во очи ми ја фрла!
Кој ми го погани морето,
свезди крвави ќе му потопам!
Овдека и тревка се бори,
за сонце и за слобода.
Овде и семето јачка,
во земјина утроба.
Крени се море, градобран биди
пред налет на стрели сараценски
смрт или слобода и за Бога,
одлука стравотна е
а камоли за овој народ унесреќен.
И ако умрам,
и не стигнам да ве опоменам
во природата, и надвор од неа
се што допрев и помилував,
ќе загрми!
А ако сите Вас, не ве збрав
на покрив на слободата,
и ако во себе не ја допрочитав,
вашата душа, се плашам да не ве измамат,
оти има лажно сонце,
и рана пролет среде зима тешка.
Па така да ги измами на видело,
вљубениците во слободата,
а потем на нишан да ги земе,

ете од тоа нам ни страдаат,
поколенијата...

МАКЕДОНИЈО, КОГА ќе те ПОМАКЕДОНЧИМЕ?? “